

Biograf života výjimečné dámy

Prevyprávím vám příběh života neobyčejné ženy, která prožila mnoho zajímavých příhod. Jmenuje se Marie Pelikánová (roz. Fořtelová). Paní Marie se narodila 17. května 1923 ve Spáleném Poříčí. Její maminka se jmenovala Marie Laštovková a tatínek František Fořtel. Tatínek byl ruský legionář a z války se vrátil na konci roku 1919. S maminkou mé vypravěčky se oženil roku 1921 a zemřel v únoru roku 1923, takže paní Marie ho už bohužel ani nepotkala.

Moje pamětnice žila až do šesti let ve Spáleném Poříčí. Poté se celá rodina přestěhovala do Plzně do Kotkovy ulice. V Plzni nastoupila do první třídy dívčí obecné školy na Husově náměstí. Pak šla na gymnázium a pilně se věnovala učení. Mnoho se tu naučila a dozvěděla. Během válečných let měla být totálně nasazena do Norimberku, ale shodou životních náhod nastoupila jako totálně nasazená do plzeňské Škodovky. Pracovala tam až do doby, kdy fabriku začali na konci války bombardovat Američané.

V roce 1950 se vrací do Spáleného Poříčí. Zde se jí narodí dvě děti – Josef a mladší Vladimír. Pro paní Marii začíná období zajímavé práce v poříčském biografu. Kino ve Spáleném Poříčí běželo již od roku 1929, ale postupně chátralo a nebyl, kdo by se o něj staral. Sepisovaly se dokonce i smlouvy o jeho uzavření. Ale byla to právě paní Marie, díky které se běh kina opět obnovil. Společně se svým mužem, který byl promítačem, dělali široké veřejnosti radost vždy ve středu, v sobotu a v neděli, kdy se promítalo. Paní Marie se o kino starala s velkou láskou, objednávala filmy, vyvěšovala plakáty s upoutávkou na filmy a v roce 1961 se stala vedoucí spálenopoříčského kina. Na programu jejího kina byla široká škála filmů, od velmi oblíbeného Vinnétoa a Angeliky až po sovětské filmy, o které vůbec nebyl zájem. Moje pamětnice mi vyprávěla, že se snažila vždy nalákat významné místní soudruhy na sovětské filmy všelijakými pozvánkami a upoutávkami, které posílala na radnici. Bohužel ji tamní politici ignorovali a do kina nikdy nepřišli.

Jednou byla dokonce vyhlášena soutěž o zájezd do Ruska. Do Ruska směl jet jen ten, kdo v měsíci přátelství (listopadu) promítne sovětské filmy a návštěvnost bude o 10% vyšší než předchozí rok. Paní Marie se do výzvy pustila. Objednala sovětské pohádky a každý promítací den měla plný sál – byl plný dětských diváků. Návštěvnost v měsíci přátelství byla ohromná a paní Marie splnila podmínky soutěže. Ale mělo to háček, žena zasedající v komisi pro výběr výletníků nechtěla vítězství uznat, jelikož pro ni pohádky neměly údernou sílu sovětských filmů. Ostatní porotci se postavili za vtipné řešení paní Marie, která do Ruska nakonec odjela.

V kině pracovala šťastně až do roku 1986, kdy se biograf musel zavřít, protože nebyl nikdo, kdo by v sále topil. Zůstala jí ale vzpomínka na nejoblíbenější pohádku od Walta Disneye Sněhurka a sedm trpaslíků, která byla natočená ve 30. letech. Vzpomíná také na film Velikonoční dovolená, který byl natočený v Nových Mitrovicích nedaleko od Spáleného Poříčí. V tomto filmu si zahrála většina obyvatel vesnice.

Paní Marie nyní žije spokojený život v Domově seniorů v Plzni, říká, že si žije jako v sedmém nebi. Denně cvičí (pro ostatní připravuje cvičební náčiní), účastní se seniorských soutěží. Dochází do rukodělných dílen. Stále čte a poslouchá zprávy v němčině.

Paní Marie Pelikánová je velice moudrá žena, která zažila opravdu pestrý život a její zážitky a životní zkušenosti by měly být součástí paměti národa.

(sepsala v dubnu 2016 Jana Zábrodská, sekunda Gymnázium Blovice)

